

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2019 r. — SGI Studio Galli Ingegneria Srl/Komisja**(Sprawa T-285/19)**

(2019/C 213/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: SGI Studio Galli Ingegneria Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: F. Marini, V. Catenacci i R. Viglietta, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarżąca nie ma obowiązku zapłaty na rzecz Komisji Europejskiej kwot żądanych przez tę ostatnią w nocie obciążeniowej nr 3241902288 doręczonej w dniu 22 lutego 2019 r. i ostatnio w piśmie doręczonym w dniu 29 kwietnia 2019 r. — Ref. Ares(2019)2858540, tytułem odzyskania wkładu i wypłaty odszkodowania ze względu na zarzucane uchybienie przez Studio Galli Ingegneria obowiązkom spoczywającym na nim na mocy umowy powierzenia grantu nr 619120 dotyczącej projektu zwanego „MARSOL”;
- stwierdzenie nieistnienia uchybień podnoszonych przez Komisję;
- stwierdzenie bezprawności, nieważności, a w każdym razie bezzasadności wstępnego pisma informacyjnego z dnia 19 grudnia 2018 r., sprawozdania z kontroli OLAF-u, noty obciążeniowej z dnia 22 lutego 2019 r., kolejnego przypomnienia z dnia 2 kwietnia 2019 r. oraz ostatecznego pisma z dnia 29 kwietnia 2019 r. określającego żadaną kwotę i oddalającego kolejne wnioski SGI — Ref. Ares(2019)2858540;
- stwierdzenie nieistnienia wiarygodności zgłoszonej przez Komisję;
- stwierdzenie prawa skarżącej do wkładu rzeczywiście wypłaconego przez Komisję na mocy umowy powierzenia grantu nr 619120 na projekt „MARSOL”;
- tytułem ewentualnym — stwierdzenie, że kwota będąca przedmiotem odzyskania przez Komisję nie może przekraczać 100 044,99 EUR;
- dalszym tytułem ewentualnym — zobowiązanie Komisji do zapłaty na rzecz SGI kosztów poniesionych na wykonanie projektu „MARSOL” tytułem bezpodstawnego wzbogacenia.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady dobrej wiary w umowach, naruszenia prawa do obrony na etapie następującym po zakończeniu kontroli, naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „KPP”), naruszenia prawa do dobrej administracji w rozumieniu art. 41 KPP, naruszenia prawa dostępu do dokumentów w rozumieniu art. 42 KPP, a także naruszenia art. II.22 umowy powierzenia grantu i art. belgijskiego kodeksu cywilnego.
 - Podnosi się w tym względzie, że Komisja nie uwzględniła wniosku o zawieszenie postępowania i o dostęp do dokumentów z akt kontroli OLAF-u złożonego przez skarżącą, natomiast przystąpiła do wystawienia noty obciążeniowej i kolejnych przypomnień, mimo że spółka nie miała faktycznej możliwości udzielenia odpowiedzi na końcowe sprawozdanie OLAF-u ze względu na wewnętrzne problemy. Komisja naruszyła zatem zasadę dobrej wiary w umowach i zasadę prawa do skutecznej obrony zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i przed Sądem.
2. Zarzut drugi dotyczy nieistnienia zarzucanego uchybienia, nieistnienia wiarygodności podnoszonej przez Komisję Europejską, bezprawności i bezzasadności sprawozdania z kontroli OLAF-u, a w konsekwencji wstępnego pisma informacyjnego i not obciążeniowych Komisji, naruszenia zasad domniemania niewinności, ciężaru dowodu, słuszności, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r., a także istnienia błędu w ocenie dowodu oraz naruszenia art. belgijskiego kodeksu cywilnego.
 - Podnosi się w tym względzie, że żadne z uchybień, na których podstawie Komisja sformułowała żądanie zwrotu, nie jest zasadne, jak wynika z dokumentacji załączonej do akt. Czas pracy i koszty personelu zostały prawidłowo wskazane dla wszystkich zasobów zaangażowanych w projekt i odpowiadają wymaganiom Komisji. Nie zachodzi powielanie się zasobów i innych subwencjonowanych projektów. Nie występują żadne inne zarzucane uchybienia. Wszystkie zastrzeżenia OLAF-u, na których Komisja opiera żądanie zwrotu, odnoszą się do innych projektów. Ciężar dowodu nie został przeniesiony.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, słuszności i dobrej wiary w umowach oraz art. II.22 umowy powierzenia grantu.
 - Podnosi się w tym względzie, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, żądając zwrotu całego wkładu wypłaconego skarżącej, mimo iż postępowanie kontrolne wykazało nieprawidłowości jedynie w odniesieniu do dwóch specjalistów uczestniczących w projekcie. Żądane są również wszystkie pozostałe koszty bezpośrednie inne niż koszty personelu, a także wszystkie koszty pośrednie.
4. Zarzut czwarty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy prawa do odszkodowania ze względu na bezpodstawne wzbogacenie Komisji.
 - Zdaniem skarżącej spełnione są warunki wymagane do wniesienia powództwa, a mianowicie wzbogacenie jednej strony umowy i zubożenie drugiej oraz związek przyczynowy pomiędzy wzbogaceniem i zubożeniem.